

„In het midden der jaren.”

Juist toen wij ons gereed maakten, dit nummer van ons Blad nog eens door te zien om het daarna ter afdruk te zenden, gewerd ons de droevige tijding: de heer J. Postmus te Amsterdam overleed plotseling in den voornacht van Maandag j.l.

Welk een slag! In de allereerste plaats voor zijn vrouw en eenig zoontje, en voor zijn verdere familie. In de tweede plaats voor den Christelijken arbeid in ons land, waarin hij een der voormannen was. En dus een slag ook voor ons, want een deel van dien Christelijken arbeid, door hem verricht of gesteund, is met „Timotheüs” verbonden.

Welk een slag! Reeds meerdere malen zijn wij door slagen getroffen. Onze medewerkers Van Hoogstraten, Lemkes en Van Lummel werden ons achtereenvolgens door den dood ontnomen. Zelfs onze geliefde en onvergetelijke Hoofdredacteur, de oprichter van ons Blad, ging van ons heen. En vooral dit verlies was groot; onherstelbaar. Zoodat ons deze slag trof als nooit een slag ons getroffen had of treffen zal. Maar toch kunnen wij thans, bij het heengaan van onzen Postmus getuigen: nimmer trof ons zulk een slag. Want nimmer werd een medewerker *zoo plotseling* van onze zijde gerukt. Zaterdag schreven wij hem nog, ons een schets te geven van Frits Reuter, bij gelegenheid van wiens honderdjarigen gedenkdag in begin November wij een portret met levensbericht wilden plaatsen in Postmus' rubriek „Menschen en boeken.” En nu... o, wie had het kunnen denken? — moeten wij ons neerzetten, om iets over *Postmus* te schrijven „*ter gedachtenis*,” moeten wij een vriend van hem vragen, ons een levensbeschrijving van dezen Christen-letterkundige te geven!

Welk een slag! We zeggen het nogmaals. Want is het niet aangrijpend, als iemand in het midden zijner jaren wordt opgeroepen? Wij wisten niet, dat hij in den laatsten tijd nu en dan benauwdheden had, en het gaan hem steeds moeilijker werd. Wij wisten niet, dat hij aan een hartkwaal leed. Nog onlangs schreef hij ons; ja, nog niet zoo lang geleden mochten wij schoone bijdragen van zijne hand in ons Blad opnemen. Een der laatste: „Niets in de portefeuille” werd zelfs in andere bladen overgenomen. En zijn artikelen over: „De Tentoonstelling van het Boek” trokken in wijden kring de aandacht. Is het wonder, dat wij aan geen heengaan van *dezen* medewerker *dachten*? Nog zoo in 't volle van den strijd. Nog zoo meelevend met den dag. *En nog zoo betrekkelijk jong*. Even in de vijftig. Nog in de kracht zijner jaren. Maar de Heere God antwoordt niet van Zijn daden. Geeft geen reken-schap, als Hij de levensdraad afsnijdt, wij zouden zeggen: vóór den tijd. — Hij was wel wat ongesteld, de laatste veertien dagen. Maar niemand dacht aan een ernstigen toestand. Zelfs zijn vrouw vond hem, toen hij zich

ter ruste had begeven, een paar uren later heengegaan, zonder een laatste woord uit zijn mond te hebben opgevangen, zonder afscheid te kunnen nemen.

Welk een slag!... God trooste de weduwe en den halven wees. En Hij doe uit dit verlies winst komen, tot verheerlijking Zijns naams!

Postmus hier te beschrijven is niet ons doel. Onder de eerste ontroering der tijding is zulks niet eens mogelijk. Maar een woord moet ons toch van 't hart bij zijn portret, dat wij hier den lezer voorleggen, als een herinnering aan hem.

Postmus was een letterkundige. Onze medewerker A. Lukkien getuigt van hem: „Ik leerde Postmus kennen, toen hij 21 jaar was. Hij was toen onderwijzer. Op onzen vriendenkring speelde hij een eerste viool door zijn geestigheid, zijn letterkundige kennis, en zijn geest van kritiek. Slechts twee jaren heb ik met hem omgegaan, en dat ik smaak heb in de letteren, ook in de buitenlandsche, dank ik hem.” Jaren later hebben wij hem ontmoet. Eerst als welwillend zijn krachten aanbiedend aan „Timotheüs.” Toen als gast van onzen ontslapen Hoofdredacteur bij een maaltijd, door dezen aangeboden aan de medewerkers van „Timotheüs” bij 't vertrek van den heer Kloppers naar Transvaal; een maaltijd, waarbij veel gesproken werd, dat alles door Postmus werd opgeteekend en in ons Blad smakelijk toegediend aan den lezer. Daarna als genoodigde bij de begrafenis van onzen Hoofdredacteur, van welke plechtigheid hij voor ons, kinderen, een aandoenlijk schoon verslag schreef. En nu? . . . Wij zien zijn portret aan, en danken hem voor 't geen hij deed voor anderen; ook voor *ons*. — Postmus was een Christen, en als zoodanig ging hij heen. Niet altijd was zijn overtuiging dezelfde. In veel waren wij het niet met hem eens. Maar een *geloovige* was hij. En als zoodanig juicht hij nu voor Gods troon.

In 't midden zijner jaren afgesneden! „Och blijf nog wat, zoo velen zijn verdwenen; 't wordt op ons pad zoo ledig om ons henen. Och, blijf nog wat!” Dat woord, door hem aangehaald, toen hij Hasebroeks overlijden beschreef, komt ons nu voor de aandacht. Maar neen, we willen met dezen wensch niet eindigen, ziende op hem. We misgunnen hem de rust niet. We weten, dat de Meester Zijn dienstknecht in heerlijkheid opnam. En we loven bij zijn graf den Heere, want wij kunnen getuigen de heerlijke woorden, met welke hij de schets van Hasebroek besloot:

Mors porta vitae: de dood is de poort des levens.

J. N. V.

